

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1568/2025
14.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојовића, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.190/24 од 26.06.2025.године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 197/25 од 28.11.2025.године, у седници већа одржаној дана 14.05.2026 године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојовића, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.190/24 од 26.06.2025.године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 197/25 од 28.11.2025.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К.бр.190/24 од 26.06.2025.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. О трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву је одлучено на начин описан у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 197/25 од 28.11.2025.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојовића и потврђена пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.190/24 од 26.06.2025.године

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Бојовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и 486. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног АА ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то прописане чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Бојовић је у захтеву за заштиту законитости оспорио садржину записника о саслушању окривљеног пред Основним јавним тужилаштвом у Новом Пазару-одељење у Сјеници у предмету Кт.бр.113/24 од 06.08.2024.године, из разлога што је у истом наведено да је окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, иако је окривљени у овом поступку био гоњен због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 1. КЗ, па бранилац сматра да је наведено саслушање из наведеног разлога било потпуно незаконито. Бранилац окривљеног затим истиче да је дана 27.03.2025. године сачињен записник о одржаном главном претресу у којем је констатовано да је предмет претреса кривично дело насиље у породици, као и да је том приликом био присутан преводилац ББ, иако у списима предмета не постоји решење суда да се изведе доказ саслушањем било које странке уз присуство преводиоца, нити је у записнику наведено за који језик је овај преводилац стручан, а касније је утврђено да лице овог имена и презимена нема лиценцу да буде преводилац нити је уписан у судски регистар као преводилац за било који језик, а што је потврдио и сам преводилац, па је по оцени браниоца одбрана ускраћена да се изјасни о преводиоцу кога је суд планирао да позове. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 233.ЗКП, односно даје своју оцену садржине записника.

Бранилац окривљеног је у захтеву оспорио и записнике о испитивању сведока ВВ дана 05.09.2024.године, сведока-оштећеног ГГ дана 03.10.2024.године, сведока ДД дана 27.03.2025.године и сведока ЂЂ дана 13.05.2025.године, сачињене на главном претресу, јер је у истим констатовано да „сведок полаже заклетву“, иако то наведени сведоци нису учинили, из чега произилази да су записници сачињени супротно одредбама Законика о кривичном поступку, а ипак су коришћени као доказ у поступку. Бранилац затим истиче да је на записнику о главном претресу одржаном дана 13.05.2025.године констатовано да су између осталих били присутни и преводилац ЕЕ, иако одбрана није била упозната да ли је и када преводилац службено позвана да би присуствовала главном претресу, те је и овог преводиоца суд позвао без претходно

донете одлуке, па одбрана није могла да се изјасни да ли се противи или не ангажовању овог преводиоца. Поред тога, суд је приликом саслушања сведока ЂЂ констатовао да је исти у свему остао при свом исказу датом у тужилаштву али исто тако и да остаје при свом исказу који је дао пред судом дана 16.12. 2024. године, ком приликом је изјавио да не разуме српски језик, а иначе тај ранији исказ сведока преводиоца није ни преводио тако да је остало потпуно нејасно шта је сведок говорио, а конкретном приликом ни преводиоца није положио заклетву исто као ни сведок. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 96. ЗКП.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да је на главном претресу одржаном дана 24.12.2024. године суд констатовао да није уопште могуће успоставити контакт са сведоком (у захтеву није наведено који сведок је у питању), те да сведок није успео да одговара на питање суда шта се дешавало између окривљеног и оштећеног и да не разуме питања. Имајући у виду овакав исказ сведока код суда, а пре тога и код јавног тужиоца, основано се сумња да сведок није говорио истину у својим исказима, а притом исти изјавио да не разуме српски језик. По оцени браниоца, читањем два исказа сведока лако је утврдити да је исти учинио кривично дело давање лажног исказа.

Бранилац још истиче да током главног претреса ниједним доказом није утврђено да је окривљени починио било које кривично дело дана 20.04.2024.године, ни кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. КЗ, ни кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ, нити кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ. У прилог наведеном бранилац истиче да је у службеној белешци ПУ Нови Пазар-ПУ у Сјеници број ДД-205317/24 од 21.04.2024.године констатовано да је оштећени пријавио да је окривљени извршио кривично дело дана 21.04.2024.године, а што је у супротности са наводима из оптужног акта, који је самим тим неуредан. Током поступка је одбрана предложила да суд изврши увид у шест предмета где су покренути поступци од стране оштећеног у различитим материјама и у којима су сви предлози оштећеног за покретање поступка одбијени као неосновани, а што говори у прилог томе да је било неосновано покретање поступка и у овом предмету. На крају, бранилац је истакао и то да је и другостепени суд потпуно површно донео закључке, између осталог наводећи да је сведок научио 70% српског језика, иако је остало потпуно нејасно на основу чега је суд донео овакав закључак.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљеног на овај начин оспорава утврђено чињенично стање и полемиче са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног истиче су изреке побијаних пресуда неразумљиве и противуречне саме себи, чиме суштински указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП.

Како повреде одредби чланова 96., 233., 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојовића, оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић